GOD. 17–1987. BROJ 1.

**Glasilo Vicepostulature
Sluge Božjega
fra Ante Antića**

DOBRI OTAC ANTIĆ

DOBRI OTAC ANTIĆ

Glasilo Vicepostulature Sluge Božjega fra Ante Antića

Naslovna strana:

I. Dulčić: „Dobri otac A. Antić" vitraj u kapeli M. B. Lurdske u Zagrebu.

SADRŽAJ

Urednikova riječ 1
Svetost prema biblijskim svjedočanstvima 2
Opći poziv na svetost u Crkvi 3
Beatifikacija i kanonizacija 4
Rodoslov iz Prvić-Šepurina 6
Prikazanje žrtve života o. Ante Antića . . 8
Svjedočanstva i sjećanja na o. Antu Antića 12
U školi o. Ante Antića 15

Iz Vicepostulature
Izmjena osoblja 17
Iz Kronike 18
Upozorenja 21

Štovatelji o. Antića pišu 23
Zahvalna pjesma 27
Misli o svetosti i svecima 28
Uslišenja – zahvalnice – preporuke 30
Oglasi 31
Milodari 32

GLASILO IZDAJE: Franjevački samostan, Vrbanićeva 35, 41000 ZAGREB. – Uređuje i odgovara fra Stjepan Bože Vučemilo. – Adresa uredništva: Vicepostulatura, Vrbanićeva 35, 41000 ZAGREB, tel. (041) 446-906. Tehnički uredio: Osman Marijan – Godišnja pretplata 1.000 din. Pojedinačni broj 250 din. Za inozemstvo dvostruko. – Glasilo izlazi dozvolom crkvenih i redovničkih poglavara. – Nadležnim republičkim rješenjem glasilo je oslobođeno plaćanja osnovnog poreza na promet. – Tisak: Sveučilišna naklada Liber.

NAŠE NAKANE

Glasilo Vicepostulature Sluge Božjega fra Ante Antića s ovim brojem ulazi u 17. godinu svoga izlaženja. Cilj mu je uvijek isti: oživljavati pravi lik „dobrog fra Ante", kako je kao uzoran čovjek, redovnik i svećenik bio nazvan još za života a posebice u povodu njegove smrti. Glasilom se želi pomoći svima koji su osobno poznavali fra Antu da ga ne zaborave, a drugima, napose mladima, koji nisu imali takve prigode, dati priliku da ga upoznaju.

Prije 23 godine o. Ante Antić je umro na glasu svetosti; ali da bi Crkva službeno priznala tu „svetost" i da bi se fra Antu smjelo častiti činima kojima se štuju sveci i blaženici, potrebno je njegovu „svetost" otkriti i pouzdano dokazati. Uz osobe, koje se nakon pokretanja procesa za beatifikaciju po službi time bave, i ovaj list može i želi tome doprinijeti svoj udio. U njemu se mogu i smiju objavljivati uspomene i svjedočanstva ljudi o Sluzi Božjemu, zahvalnice za primljene milosti i molbe Trojedinom Bogu za nove milosti posredovanjem fra Ante. Na taj način održat će se i rasti glas o njegovoj svetosti i uspješnom zagovoru kod Boga, što je također sastavni dio procesa za beatifikaciju i kanonizaciju.

Budući da list DOBRI OTAC ANTIĆ izlazi usporedo s procesom za beatifikaciju Sluge Božjega, u glasilu ćemo, barem stanovito vrijeme, uz tekstove i članke o svetosti i svecima općenito, tumačiti i pravni postupak u tom procesu. Zatim će se pozornost usredotočiti na lik Sluge Božjega. Bit će objelodanjene crtice iz života fra Ante Antića, uspomene na nj i svjedočanstva o njemu i o njegovoj duhovnosti. U rubrici U FRA ANTINOJ ŠKOLI postupno će biti objelodanjene njegove vlastite pouke o duhovnom životu, posebice iz njegovih pisama.

Kao u glasilu Vicepostulature u listu će redovito biti tiskane važnije vijesti i priopćenja u svezi s procesom, s komemoracijama o fra Anti u Zagrebu i drugdje, a ponešto i iz rada Vicepostulature. Čitatelji će također dobiti svoje stranice kako bi mogli objaviti primljene milosti, želje, preporuke i zahvalnice.

Bude li zgodno, priopćit ćemo pokoji put i vijesti iz crkvenog života, poglavito one koje su vezane uz pitanja svetosti i svetaca.

Ovaj broj glasila, kako se vidi iz njegova sadržaja, već je uređen po gornjim rubrikama, a tako će se nastaviti i kasnije da bi se zadržala pozornost čitatelja lista, vjernih štovatelja Sluge Božjega fra Ante Antića.

Uz zahvalu dosadašnjem uredništvu Vaš novi

Urednik

Svetost prema biblijskim svjedočanstvima

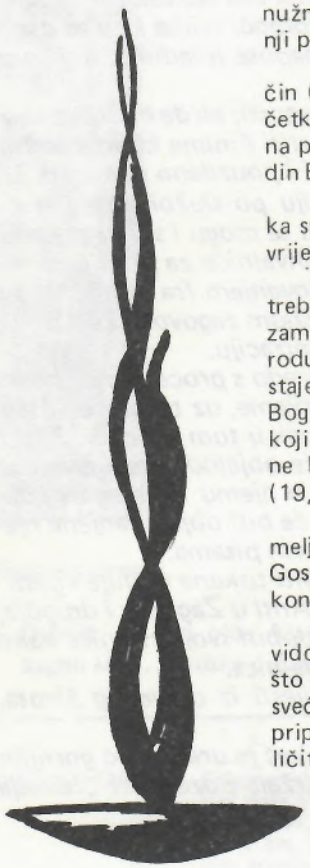

Svetost je središnja tema Biblije. Tumači je Božja objava tijekom povijesti Izraelskog naroda, a zatim na novi način u prvotnoj kršćanskoj zajednici. Biblija daje temelje solidnoj i iscrpnoj teologiji svetosti. Istina, ona još ne pozna svece kako ih danas definiramo, ali daje sve nužne elemente da se u kršćanskoj svijesti stvori i iskristalizira današnji pojam sveca.

Starozavjetni tekstovi ističu da je Bog svet na najuzvišeniji način (par eccelence). To je osobito istaknuto kod Izaije proroka na početku njegove proročke misije. Izaija vidi Uzvišenoga Boga koji sjedi na prijestolju i sluša kerubine koji mu kliču: Svet, Svet, Svet je Gospodin Bog nad vojskama; puna je zemlja Njegove slave! (Iz 6,3).

Jahwe je, dakle, apsolutno i savršeno svet. To je njegova ontološka svetost. Ali Bog kao čisto, jednostavno, transcendentno biće u isto vrijeme posjeduje i najvišu moralnu savršenost.

Nadalje, Boga ne možemo upoznati u njemu samome, pa je potrebno da nam se na neki način očituje kako bismo mogli bar nešto zamijetiti i dokučiti od Njegova neizmjernog misterija. Izabranom narodu neprestano se očituje kao SVETAC. On, apsolutno „Sveti" postaje i „Svetac Izraelov" (ovaj se izraz pojavljuje kod Izaije 29 puta). Bog, naime, između tolikih naroda odabire sebi jedan osobiti narod, koji upravo radi toga izabranja postaje „Sveti narod". „Vi ćete za mene biti kraljevsko svećenstvo i sveti narod", piše u Knjizi Izlaska (19,4–6).

Božja, dakle, svetost je po Starom Zavjetu u isto vrijeme i temelj svetosti na koju su ljudi pozvani. „Budite sveti, jer sam svet ja, Gospodin Bog vaš (Lev 19,2). Ta svetost se postiže izvršavanjem Zakona (Br 15,40) i moralnom čistoćom (Lev 11,44–48).

Prema tome, Svetost se u Starom Zavjetu najviše očituje pod vidom osobe. Ali i po Starom Zavjetu svetim se može nazvati i sve ono što je na neki način određeno za Boga, ili javnim odabiranjem ili posvećenjem za kult, tako da već u St. Zavjetu razlikujemo svetost koja pripada osobama i svetost koja se pridaje predmetima, mjestima i različitim činima.

Priređeno prema talijanskom prijevodu knjige DIE HEILIGEN HEUTE EHREN od Wolfganga Beinera)

(Nastavit će se)

OPĆI POZIV NA SVETOST U CRKVI

Svetost u Crkvi

Crkva, koje misterij izlaže Sveti Sabor, po nauci je vjere trajno sveta. Jer je Krist, Sin Božji, koji se s Ocem i Duhom slavi kao „jedini Sveti", ljubio Crkvu kao svoju zaručnicu i dao samoga sebe za nju da je posveti (usp. Ef 5,25–26), i združio je sa sobom kao svoje tijelo i obasuo je darom Duha Svetoga na slavu Boga. Zato su svi u Crkvi pozvani na svetost, bilo da pripadaju hijerarhiji, bilo da ona njima upravlja, prema riječima Apostola: „Ovo je Božja volja, vaše posvećenje" (1 Sol 4,3; usp. Ef 1,4). Ta svetost Crkve neprestano se očituje i mora se očitovati u plodovima koje Duh u vjernicima proizvodi, a izražava se u različitim oblicima kod pojedinaca koji u svom načinu života teže za savršenom ljubavi i druge pobuđuju na dobro; na svoj posebni način očituje se ona u vršenju savjeta koji se obično zovu evanđeoski. To vršenje savjeta, koje provode mnogi kršćani poticajem Duha Svetoga, bilo privatno, bilo u kojoj ustanovi ili staležu odobrenima od Crkve, donosi u svijetu i mora donijeti sjajno svjedočanstvo i primjer te svetosti.

Opći poziv na svetost

Gospodin Isus, božanski Učitelj i uzor svake savršenosti, svima je i pojedinim svojim učenicima kojega god položaja propovijedao svetost života, kojoj je ON sam i početnik i usavršitelj: „Budite dakle savršeni kako je savršen vaš nebeski Otac" (Mt 5,48). Svima je poslao Duha Svetoga da ih iznutra potiče da Boga ljube svim srcem, svom dušom, svom pameću i svom snagom svojom (usp. Mk 12,30), i da se međusobno ljube kako je Krist ljubio njih (usp. Iv 13, 34; 15,12). Kristovi sljedbenici, pozvani od Boga ne po svojim djelima, nego po odluci i milosti Njegovoj, i opravdani u Isusu Gospodinu, postali su po krštenju vjere uistinu Božja djeca i dionici božanske naravi i zato uistinu sveti. Oni dakle moraju uz Božju pomoć živeći držati i usavršiti svetost koju su primili. Apostol ih opominje da žive „kako se pristoji svetima" (Ef 5,3) i da se obuku „kao izabranici Božji, sveti i ljubljeni, u srdačno milosrđe, dobrotu, poniznost, krotkost i strpljivost" (Kol 3,12), i neka imaju plodove Duha za posvećenje (usp. Gal 5,22; Rim 6,22). A budući da svi činimo mnoge pogreške (usp. Jak 3,2) neprestano trebamo Božje milosrđe i svaki dan moramo moliti: „I oprosti nam naše dugove" (Mt 6,12).

Svima je dakle jasno da su svi vjernici, bilo kojeg staleža i stepena, pozvani na potpuni kršćanski život i na savršenu ljubav. Po toj se svetosti i u zemaljskom društvu promiče humaniji način života. Da postignu tu savršenost, neka vjernici upotrebljavaju sile primljene po mjeri po kojoj ih je Krist darovao, da – slijedeći njegov primjer i postavši slični njegovoj slici, u svemu slušajući Očevu volju – svom se dušom posvete slavi Božjoj i službi bližnjemu. Tako će svetost Božjega Naroda dati obilate plodove, kako u povijesti Crkve to izvrsno dokazuju životi tolikih svetaca.

Iz DOGMATSKE KONSTITUCIJE O CRKVI II VATIKANSKOG KONCILA, V. glava, br. 39 i 40.

BEATIFIKACIJA I KANONIZACIJA

Fotografija o. Ante Antića iz 1937.

Čitateljima ovog glasila je poznato da je 17. studenoga 1984. pod presjedanjem uzoritoga zagrebačkog nadbiskupa, kardinala dr. Franje Kuharića, formalno otpočeo proces (postupak) za beatifikaciju o. Ante Antića, koji je toga trenutka dobio i časni nasloy ,,Sluga Božji".

Dobri, dakle, o. Ante Antić može biti uzdignut na oltar samo redovitim procesom: najprije postupkom za proglašenje blaženim a zatim svetim. Bit će stoga vrlo korisno upoznati čitatelje glasila DOBRI OTAC ANTIĆ (kratica: DOA) s tim procesom; i to s njegovom poviješti, a još više s današnjim crkvenim normama prema kojima se proces odvija.

Na početku izlaganja bit će od koristi razjasniti nekoliko pojmova.

Prije svega treba reći da se već od prvih stoljeća Crkve posebice poštivalo pokojnike koji su svojom smrću ili svojim primjernim životom svjedočili za Krista Gospodina, Utemeljitelja Crkve. S tim se štovanjem nastavilo tijekom svih stoljeća Crkve — sve do naših dana. Pače, upravo u posljednjih petnaestak godina naglo je porastao interes za velikane kršćanstva, za nedavno kanonizirane kao i za neke starije svece, koji su zacrtali velike brazde na obzorju Crkve i svijeta. Danas postoji veliki interes ne samo u Crkvi već i izvan nje i za živuće eminentne svjedoke kršćanstva.

O svim tim pitanjima štovatelji o. Antića moći će pročitati u slijedećim brojevima našega glasila, a ovdje ćemo se zaustaviti na razjašnjenju načelnoga stava Crkve u naše vrijeme prema štovanju blaženih i svetih te o tome što znači proglasiti nekoga blaženim (beatifikacija) odnosno svetim (kanonizacija).

Drugi vatikanski koncil, pozivajući se na odluke II. nicejskog koncila, sabora u Firenci i onoga u Trentu, u dogmatskoj konstituciji o Crkvi ,,Lumen gentium" u br. 50 i 51 ističe važnost štovanja svetaca, a odgovorne u Crkvi potiče da se potrude kako bi uklonili različite abuzuse, pretjerivanja i manjkavosti ukoliko su se tu i tamo uvukli u štovanje svetaca. Per analogiam isto vrijedi i za nove kandidate oltara. Na oltar, kako bi bili štovani kao uzori i kojima bismo se molili da nas kod Boga zagovaraju, mogu doći samo oni koji su toga zaista vrijedni.

I novi Crkveni zakon koji je proglašen 25. siječnja 1983., dok u k. 1186 daje teološko obrazloženje posebnoga štovanja Bl. Djevice Marije, preporuča i ,,pravo i autentično štovanje (kult) drugih svetaca, čijim se primjerom kršćanski vjernici izgrađuju i bivaju potpomognuti njihovim zagovorom."

Općenito govoreći tri su faktora koji su u isto vrijeme bitni, kada se nekoga, za koga se drži da je živio i umro na glasu svetosti, tj. da je živio Evanđelje i različite kršćanske kreposti u herojskom stupnju riječi, ili je za Boga i vjeru podnio mučeništvo, hoće staviti na oltar, da bi mu se moglo iskazivati javno štovanje.

Prije svega potrebno je da u narodu nastane i traje glas o njegovoj svetosti (fama sanctitatis). Zatim je potrebno da Bog po zagovoru dotičnoga daje različite milosti (fama signorum) od kojih neke trebaju biti čudo u punom značenju te riječi i, konačno, potrebno je da dotični nakon što se ovo dvoje dokaže od kompetentnog crkvenog autoriteta bude ,,ubrojen u popis svetih i blaženih''. To su riječi novog Crkvenog zakonika koji doslovce veli: ,,Javno je dozvoljeno štovati samo one sluge Božje, koji su od crkvenog autoriteta uneseni u popis blaženih i svetih'' (kan. 1187).

Treba spomenuti, da se pod javnim štovanjem podrazumijevaju oblici štovanja koji se čine javnim liturgijskim činima ili činima koje obavljaju, u ime Crkve, osobe koje je za to odredio crkveni autoritet (kan.834).

U svezi sa spomenutim trećim faktorom, tj. unošenjem u popis blaženih i svetih, odmah treba dodati da je sadašnji Sv. Otac Ivan Pavao II. istoga dana 25. siječnja 1983. kada je bio proglašen Novi Crkveni zakon izdao apostolsku konstituciju ,,Divinus perfectionis Magister'' s kojom potpuno reformira i osuvremenjuje dosadašnji proces za proglašenje blaženih i svetih.

O pojedinim točkama toga procesa pisat ćemo u ovom glasilu kasnije, a sada u zaključku dodajemo još samo ovo: u počecima Crkve kršćani su spontano iskazivali posebnu čast onima koji su Krista slijedili na zaista primjeran ili herojski način ili su za nj položili svoje živote. Svaka je kršćanska zajednica u početku štovala samo svoje tako odabrane sinove i kćeri, a nazivala ih je sad blaženim a sad svetim. Tek kasnije kada je službeni crkveni autoritet, tj. najprije biskupi u svojim biskupijama, a potom rimski biskup u cijeloj Crkvi, čitavu stvar uzeo u svoje ruke nastala je i izdefirencirala se, najprije nejasno i neadekvatno, a zatim sasvim jasno i određeno, razlika između pojmova ,,blaženi'' i ,,sveti'' i između ,,beatifikacije'' i ,,kanonizacije''. Tako se primjerice u dosadašnjem Crkvenom zakoniku iz 1917. jasno precizira da su sveci Božji ugodnici koji se smiju javno štovati u cijeloj Crkvi sa svim oblicima javnog kulta, dok su blaženi oni koji se smiju štovati samo u mjestima i oblicima, koje je za svaki slučaj Papa pojedinačno odredio (k. 1277).

Dosljedno ovim pojmovima ,,beatifikacija'' znači čin kojim Vrhovni Prvosvećenik dopušta da se jedan Sluga Božji u nekom kraju, gradu, biskupiji ili redovničkoj ustanovi javno štuje s nazivom ,,blažen'' i to sa svečanim slavljenjem sv. Mise u njegovu čast, s vlastitim obrascima u Časoslovu itd., kako je posebno određeno za svaki slučaj. Kod beatifikacije, dakle, radi se o kultu koji je samo dopušten, a ne i naređen i to u određenim granicama, a ne u cijeloj Crkvi.

,,Kanonizacija'' naprotiv označava konačni čin ili presudu s kojom Vrhovni Prvosvećenik određuje da se jednog slugu Božjega, koji je već ubrojen među blažene, upiše u popis (katalog ili kanon) Svetih i da ga se štuje u cijeloj Crkvi s počastima koji se pridaju onima koji su kanonizirani.

Zanimljivo je da novi Crkveni zakonik više ne govori o razlici između beatifikacije i kanonizacije. Stoga se već čuju glasovi da se beatifikacija, budući da je samo produkt povijesnog razvitka, sasvim dokine s tim da se proces jednog sluge Božjega, za uspon na čast oltara odmah i neposredno usmjeri ka kanonizaciji. Najnovije, međutim, norme u kojima je detaljno preciziran cijeli proces predviđaju ipak najprije postupak za proglašenje blaženim ili beatifikaciju a zatim drugi proces za proglašenje svetim ili kanonizaciju. Te upute još uvijek treba strogo slijediti.

Fra Stjepan Vučemilo

Rodoslov iz Prvić-Šepurina

Kuća u Prvić-Šepurinama u kojoj je god. 1896. rođen o. Ante Antić

Na otočiću Prvić Šepurine, blizu Sibenika, ispred mjesta Vodice i Srime, u istoimenom selu, bila je kolijevka skromne obitelji Antić. *Ive,* pradjed sluge Božjega fra Ante, morao je poput drugih siromašnih težaka tražiti zaradu u imućnijih obitelji. Najčešće je odlazio u Zaton gdje je tegobnim radom i skromnom zaradom hranio sebe i svoju majku. Ali se već u mladoj dobi našao u prigodbi kupiti za posuđeni novac nekakvo zemljište. Posudbom mu je pritekao u pomoć prijatelj iz Šibenika.

Uskoro je mladi Ive na kupljenom zemljištu podigao kućicu, jednostavnu i siromašnu, ali dovoljnu za počinak kad se vraćao s posla. Ive je tada imao oko 20 godina.

Ive je svoju obitelj osnovao u doba između 23–24 godine. Imao je četiri sina: *Marka, Matu, Josu* i mlađega sina koji je učio za svećenika, ali je umro veoma mlad, u dobi između 18–20 godina.

Mate, sin Ivin, imao je svoja tri sina: *Antu, Nikolu* i *Tomu.*

Toma je pak imao sinove: *Marka, Ivu, ANTU* – našega slugu Božjega – i *Lovru,* te kćeri: *Filu, Genovevu, Ivu, Tomicu, Katu* i *Simaku.*

Nakon smrti pradjeda Ive svi su se Antići preselili u Zaton, ali sveza sa Sepurinama nije bila prekinuta: češće su odlazili na otočić i opet se nakon stanovitog vremena vraćali u Zaton. Tako je i fra Antina majka *Tada,* rođ. Vlahov, koja je također potjecala iz Prvić Šepurine, prije poroda svoga trećeg sina pošla u Šepurine, jer joj je ondje blizu majke bila bolja posluga, a istodobno je u Zatonu harala malarija.

Tako se dogodilo te se naš sluga Božji fra Ante Antić *rodio u Prvić Šepurinama.* Majka se nakon kratkog vremena vratila sa svojim dječačićem u Zaton, a poslije smrti muža Tome tamo se sasvim preselila.

RODOSLOVLJE OBITELJI ANTIĆ (po muškoj lozi)

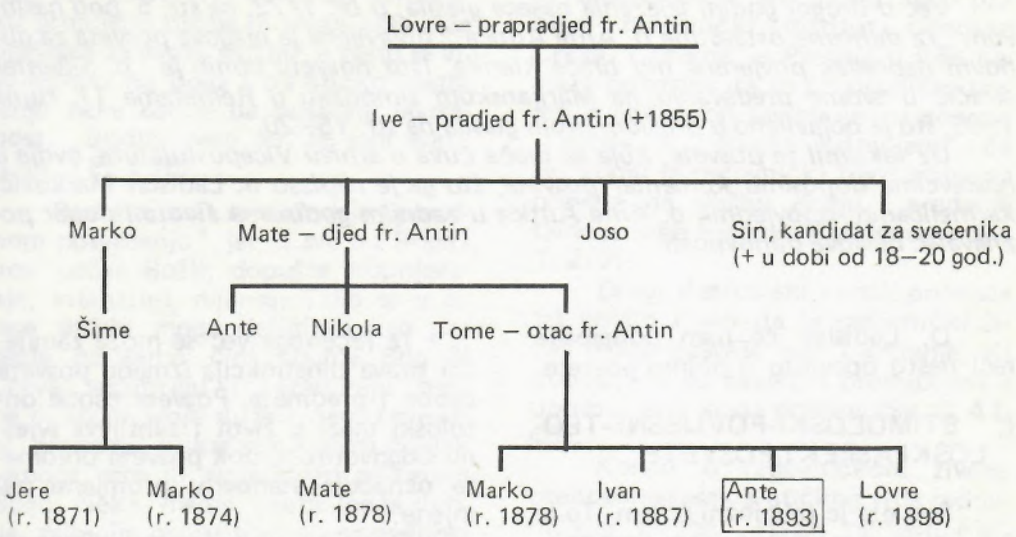

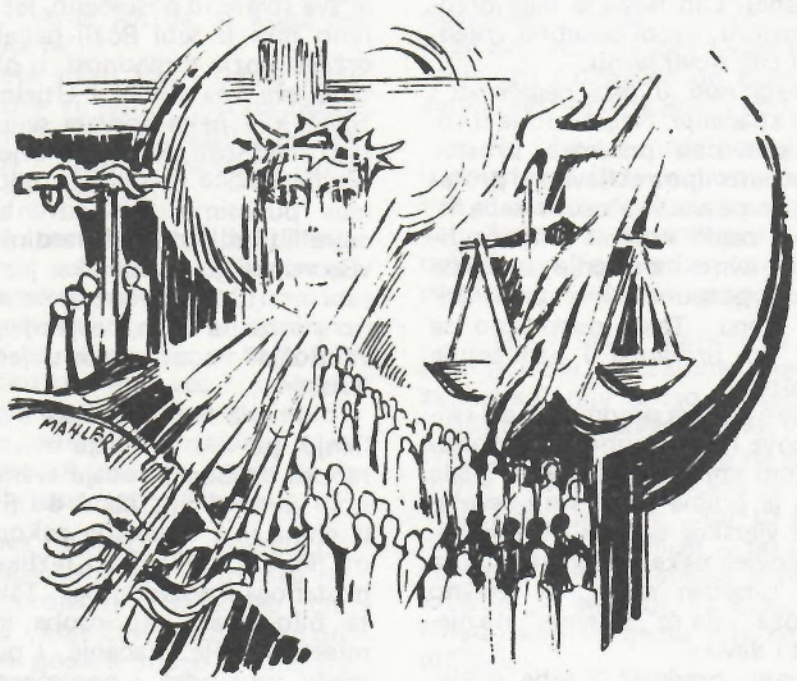

PRIKAZANJE ŽRTVE ŽIVOTA O. ANTE ANTIĆA

Već u drugoj godini izlaženja našega glasila, u br. 1/72, na str. 5, pod naslovom „Iz duhovne ostavštine o. Ante Antića", objavljena je njegova posveta za duhovni napredak povjerene mu braće klerika. Istu posvetu donio je i o. Silvestar Aračić u svome predavanju na Marijanskom simpoziju u Remetama 11. rujna 1985, što je objavljeno u prošlom broju glasila na str. 15–20.

Uz faksimil te posvete, koja se inače čuva u arhivu Vicepostulature, ovdje u nastavcima donosimo komentar posvete, što ga je napisao **o. Ladislav Marković,** *karmelićanin, ispovjednik o. Ante Antića u zadnjim godinama života i dobar poznavalac njegove duhovnosti.*

O. Ladislav će nam ponajprije reći nešto općenito o pojmu **posvete.**

I. ETIMOLOŠKI-POVIJESNI-TEOLOŠKI ASPEKT POSVETE

Posveta je religiozni pojam. To je čin kojim se posvećuju neki predmeti, mjesta ili osobe. Posvetu se susreće u svim religijama i ona označuje: žrtvovanje, prikazivanje, posvećenje i totalno predanje predmeta, osoba, prostora božanstvu. Čin posvete daje predmetu, prostoru, osobi posebnu vrijednost, novi cilj, novu svrhu.

Posveta nosi u sebi negativno i pozitivno značenje. Negativno je u tome što posvećen predmet, prostor nije dopušteno upotrebljavati u profane svrhe, a posvećena osoba sebe isključuje iz nekih običnih prigoda života. Pozitivno značenje posvete sastoji se u potpunoj, isključivoj pripadnosti Bogu. Tako posvećeno se „odvaja" od profanog i namjenjuje svetoj upotrebi.

Posvetiti stoga predmet znači lišiti ga njegove naravne upotrebe, poništiti ga u tom smislu. Istina, sve pripada Bogu, pa je prema tome sve posvećeno, ali u vjerskoj savjesti postoji potreba da čovjek neke predmete osigura Bogu na poseban način, da izravno Bogu „služe", da se „posvete" na njegovu čast i slavu.

Posvetiti predmet ili sebe, dakle, znači „dati Bogu" prikazati ili žrtvovati Bogu stvar ili sebe.

Iz rečenoga već se može zamijetiti prava dinstinkcija između posvete osobe i predmeta. Posveta osobe ontološki ulazi u život i zahtijeva svjesnu odgovornost, dok posveta predmeta označuje stanovitu promjenu namjene.

Darivanje stvari nema vrijednost posvemašnjeg darivanja čovjeka, osobe. Stoga, kada se govori o posveti ona se posebno odnosi na osobe. Prema kršćanskom shvaćanju, neki tvrde da je sve stvoreno posvećeno, jer sve stvoreno nosi u sebi Božji pečat, sve izdržava Božja providnost, u planu spasenja sve ima svrhu. I Utjelovljena je Riječ kao neka posveta sviju zemaljskih stvarnosti, kako to navješćuje Liturgija Božića riječima: „mundum valeus purissimo suo adventu consecrare" (Teillard de Chardin). To još više vrijedi glede čovjeka, jer čovjek u sebi nosi Božju sliku, jer se neposredno odnosi na Boga, čovjek je „živa slava Božja", pozvan ući u jedinstvo s Kristom.

Ima ih koji se protive ovome mišljenju, pa iako priznaju ovisnost stvorenoga od Boga, dodaju svemu stvorenom autonomiju danu od Stvoritelja u granicama naravnog zakona. To je otkriće profanoga pa i razlike između profanoga i posvećenoga. Tako posveta bilo stvari bilo osoba ima svoje mjesto i svoje značenje. I podjela između profanoga i posvećenog, kao i posvećenoga i svetog ima svoj smisao. Razlika između profanoga i posveće-

nog već je dovoljno opisana, a između posvećenoga i svetoga razlika je u tome, što posvećeno označuje ontološku promjenu osobe ili stvari koje Bog prihvaća za svoju službu, a sveto se više odnosi na Boga i na etičko nastojanje neke osobe da postigne savršenost. „Budite sveti jer Ja sam svet" (Usp. 1 Pt 1,16).

Posveta, koja se nadodaje „prvotnom posvećenju", jer je sve od Boga i nosi pečat Božji, dopušta stupnjevanje, intenzitet, nijanse. Tako se u širem smislu mogu definirati kao posvete ne samo čini kojima Bog ili Crkva „separiraju" i „rezerviraju" osobe ili stvari svoju službu, nego i posveta, predanje, prikazanje kojima čovjek samoga sebe ili svoje stvari prikazuje Bogu. Neka, naime, osoba može dublje, svjesnije ostvariti svoju pripadnost Bogu iz posebnih razloga, ciljeva i namjera.

Ovaj zaključak upućuje na posvetu osobe, napose na posvetu sluge Božjega o. Ante Antića, o kojoj ćemo niže više reći.

Posveta stvari kao i osoba može biti privatna ili javna. Posveta osobe privatna, i javna — za razliku od posvete stvari — traži od osobe da uzme udio u svojoj posveti.

Javne posvete, koje zahtijevaju sudjelovanje službenika Božjeg mogu se svesti na: krštenje, potvrdu, sv. red. Ove tri posvete udaraju biljeg u posvećene, a taj biljeg ima ne samo neku juridičku stvarnost već i „ontološku". Ovdje zapravo Bog po svome službeniku posvećuje čovjeka, a ne čovjek sebe. A prvi službenik tu je Krist: „Christus est qui baptizat...".

Uz ove „ontološke" posvete postoje i druge javne pa i ontološke posvete koje proizlaze iz slobodne odluke čovjeka i koje čovjek slobodno prihvaća. Ove posvete mogu se obavljati i uz službeni čin Božjeg službenika. Tako je već od starine postojao obred „posvete djevica". U tu kategoriju posvete uključuje se i redovnički život i redovnički zavjeti, koji postaju važeći nakon što ih službeno prihvati redovnički Institut, odnosno Crkva. Crkvena je Predaja u više navrata potvrdila da su i redovnički zavjeti evanđeoskih savjeta jedna posveta i držala ih „drugim krštenjem". Za sv. Tomu je redovnički život potpuna posveta na službu Božju i predanje samoga sebe Njegovu Veličanstvu (Sv. T. 2/2).

Drugi Vatikanski koncil prihvaća taj pojam i veli da je redovnički život jedna posveta kao i krštenje, ali dodaje, da su zavjeti i produbljena i upotpunjena krsna posveta (Sv. G. 44, 45).

Koncil o redovničkom životu prenosi naglasak s etičkog vida redovničkog života: „status perfectionis" na ontološki i veli da se redovnici: „intimius consecrantur". Kritike i poteškoće ipak ne manjkaju glede veze između krštenja i redovničkih zavjeta.

Redovnik po zavjetima postaje posvećena osoba, kršćanin zadužen pred Bogom i Crkvom živjeti svoje krštenje, ali i označen od Boga kao rezervirana osoba na Božju čast.

No posveta može postojati samo u privatnom činu osobe-subjekta. Takva je, naime, posveta izraz neopozive volje kojom se ta osoba potpunije predaje Bogu. To je privatna osobna posveta — posveta privatnog značenja.

Treba ipak naglasiti da i privatna posveta kršćanina (redovnika, svećenika) nije drugo do svjesno prihvaćanje, produbljivanje krštenja (potvrde, ređenja, zavjeta) a ne samo stanoviti privatni čin. Kada se kršćanin tako Bogu predaje, čini to uvijek — makar na to i ne misli — po nadahnuću Duha Svetoga kojega je primio na krštenju ili potvrdi, pa stoga kao ud Krista, koji u njemu vrši svoj svećenički čin.

Posveta o. Antića je privatna, ali je divno proširenje posvete krštenja, potvrde, ređenja i redovničkih zavjeta

kako ćemo to vidjeti kada uđemo u srž njegove posvete.

Posveta, nadalje, može biti deklarativna i konstitutivna. Prva je stanovita deklaracija, tj. obnova već učinjene posvete, primjer – obnova krsnih obećanja, a druga je nešto potpuno novo, novi sastavni, konstitutivni dio – duhovnog života.

Deklarativna posveta ima veliku psihološku i moralnu vrijednost, ali ne dodaje, ne nameće novu obavezu, ne-

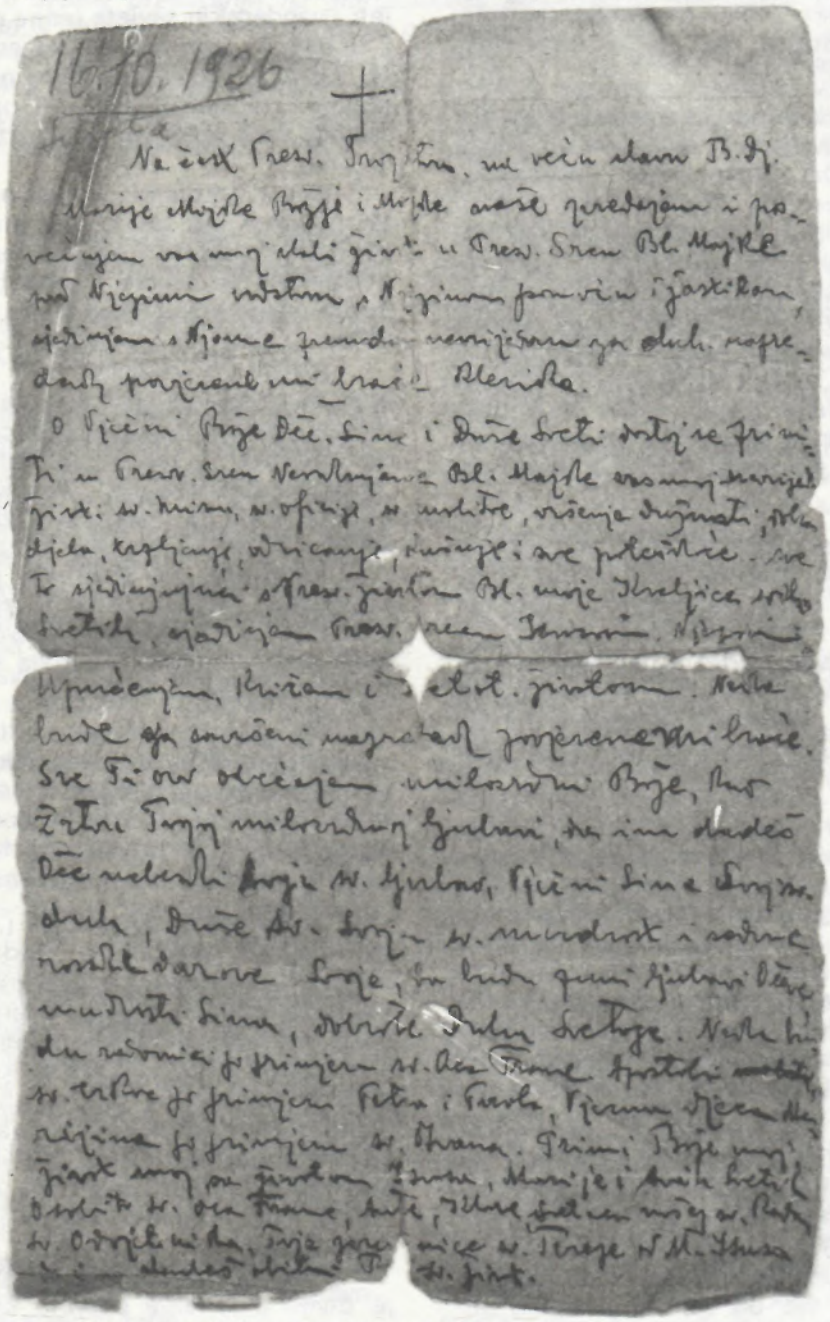

Faksimil posvete života o. Ante Antića iz 1926. god. za povjerenu braću klerike

go potiče na revnije, savjesnije obdržavanje već prihvaćene obveze.

Konstitutivna posveta može uzdići dušu do najuzvišenije pripadnosti Bogu, može uvesti u puninu duhovnog života, u svjesni i izričiti život za Boga, (kao primjerice zavjeti ili koja privatna posveta).

Posveta je o. Antića – kako ćemo vidjeti – deklarativna uz stanovite nijanse konstitutivne posvete.

Ni jedna posveta – ako je uistinu posveta – nije dakle neki „automatski" čin učinjen jednom, nego se ostvaruje svakoga dana u dnevnim dužnostima i u neprestanom obnavljanju postizava svoju vrijednost.

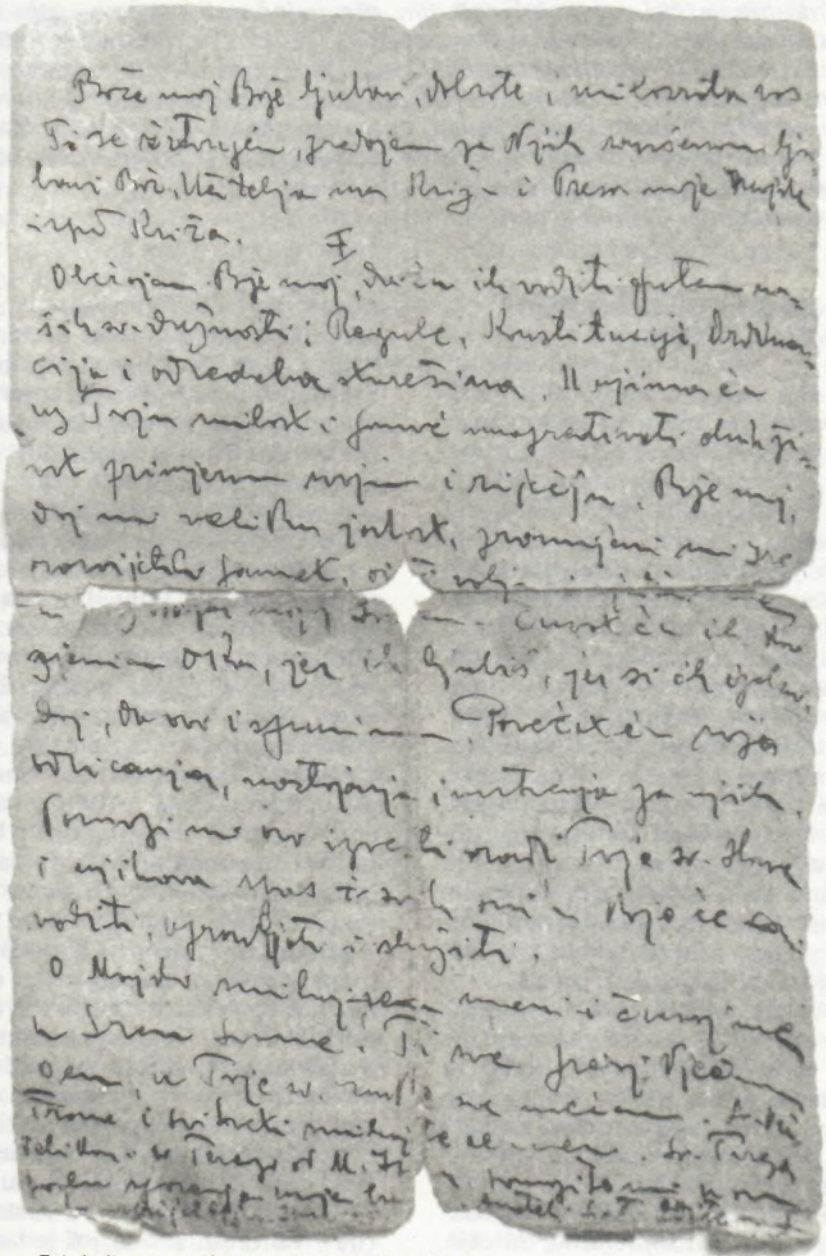

Faksimil posvete života o. Ante Antića iz 1926. god. za povjerenu braću klerike

SVJEDOČANSTVA I SJEĆANJA NA O. ANTU ANTIĆA

U arhivu Vicepostulature nalazi se stanoviti broj privatnih svjedočanstava i sjećanja na Slugu Božjega o. Antu Antića. Ta su većinom napisali njegovi kolege iz škole, kolege profesori ili njegovi odgajanici – članovi franjevačke Provincije Presv. Otkupitelja. Ne manjkaju, međutim, ni svjedočanstva drugih osoba s kojima se o. Ante susretao: nekih biskupa, svećenika, redovnika, redovnica kao i nekih svjetovnih osoba. Ali svi su oni članovi Katoličke Crkve! U zadnje pak vrijeme poslala nam je jedna osoba vrlo zanimljivo privatno svjedočanstvo pripadnika muslimanske vjere, koji je o. Antu upoznao za vrijeme njegova boravka u Makarskoj. Isto tako dobili smo i vrlo lijepo „sjećanje" starije osobe iz Baške Vode, koje se također odnosi na fra Antine „Makarske dane".

Objavljujemo i jedno i drugo svjedočanstvo.

SJEĆANJE NA POKOJNOG OCA FRA ANTU ANTIĆA

Rođen sam u trgovačkoj porodici. Majka mi je umrla kad sam imao svega 4 godine. Otac se oženio i doveo maćehu. Od prvog dana pokazala je da sam nepoželjan u kući i počela je da me tuče i progoni. Ogovarala me ocu, koji je po njenom nagovoru i sam počeo da me bije. Moja stradanja su se iz dana u dan povećavala dok mi kao đaku drugog razreda gimnazije nije dodijalo da živim zajedno sa ocem i maćehom. Jednog jesenjeg dana 1926. godine sam pobjegao od kuće. Potucao sam se po selima i brdima daleko od ceste i svakog grada, jer sam se bojao da me potjernica i žandari ne pronađu i vrate kući, pošto sam bio tek 12 godina star. Došao sam u naselje Zavojane, a odatle u Dragljane i Gornje Igrane, gdje sam se najmio kao seoska sluga i počeo čuvati koze. U to vrijeme u tim selima je bila potpuna nepismenost. Kad su me u kući Ante Šulente primijetili ukućani, kako iz luga izvadih jednu knjigu, koja je služila djeci za igru. Otresao sam knjigu i počeo tečno čitati junačke pjesme. Knjiga se zvala „RAZGOVOR UGODNI NARODA SLOVINSKOG" a pisac knjige je Fra Andrija Kačić Miošić. Domaćin kuće Ante Šulenta je slušajući kako tečno čitam kroz suze rekao: „Ajde nauči mog Marijana štit' i pisat' pa ćeš ovdje imati hranu, a kupit ću ti finu jaketu ako ga naučiš." Prihvatio sam i za nepun mjesec dana Marijan je znao čitati i pisati pisma. Uz put smo na paši susretali i druge čobanice, koje su se htjele opismeniti i mi smo na lišajevima stijena bez pisaljke i pločice učili. U prvo vrijeme opismenio sam 8 čobana i to se pročulo po ostalim selima: Rastovci, Osoje, Padalji, Brikva, Špente, Zubače i Duge Njive. Sa svih strana su stizali pozivi da dođem u pojedina sela i ja sam nastavio poučavati čobane.

Jednog dana, a bilo je to 1928. godine, došao sam prvi put u Primorje u selo Živogošće. Mislim da je bila „VELIKA GOSPA" 15. avgust. Došao sam u to selo i našao se pred crkvom. Već sam bio poznat i Grgo Bajaković me upoznao sa gvardijanom samostana u Živogošću, to jest sa Fra Jakom Bartulovićem. Nakon kraćeg razgovora Fra Jako mi predloži da pređem u samostan da služim uz plaću i stanovanje. Ponudu sam prihvatio i odmah otišao u samostan. Zatekao sam starije Fra Jozu Vukšu, Fra Tomu Brbića, Fra Ivana Peku. Imali su dosta prostorija i kuhinju. Bio je još jedan mladić

Ante Radić. Ja sam se brzo privikao na taj novi život.

U jesen, čini mi se da je bio mjesec septembar, sa grupom mladih fratara – đaka u Živogošće je došao otac fra ANTE ANTIĆ, koji je predvodio ovih dvadesetak đaka i bio im duhovni vođa. Otac fra Ante je bio visok,punačak. Imao je smiren lik. Izazivao je veliko poštovanje svojim smjernim držanjem. Primijetio sam, da ga svi đaci veoma poštuju. Jednog dana došao je u kuhinju u kojoj sam prao suđe. Od mene je zatražio svježe jaje, ali koje nije starije od dva dana. Znao sam koja su svježa jaja i dao sam mu. Osim jajeta zatražio je kašiku meda i dvije kocke šećera, te 1 dl prošeka i počeo da to izmiješa. Uzeo sam to od njega i ja sam mu napravio „šato". Pohvalio me je i rekao da on svaki dan oko 10 sati popije ovaj napitak. Dok sam ja spravljao on se zainteresirao za mene. Ukratko sam mu ispričao. Za boravka od 7 dana u Živogošću sa mnom je razgovarao svaki dan barem po jedan sat. Počeo je da mi daje savjete kako u životu moram biti pošten, dobar, da se ne smijem odati alkoholu, da ne bi trebao ni pušiti, jer to uništava život, da moram biti skroman, da u teškim danima života, koje svaki čovjek doživljava, ne padnem u očajavanje i depresiju, nego da mirno podnesem to iskušenje, da kad god sam u prilici da nekom pružim bilo kakvu pomoć da to uvijek učinim. Rekao mi je dalje: Ja vidim na Tebi da si Ti vridan i pametan i šteta bi bilo da se ne školuješ. Eto kad se vratim u Makarsku, gdje mi također u samostanu živimo, ja ću razgovarati sa ocem gvardijanom i predložiti mu da i Ti pređeš pa ćemo Ti pružiti mogućnost da se doškoluješ.

Zaista, nakon 10 dana u samostan Živogošće došao je gvardijan iz Makarske, to je bio o. Dr. fra Ante Cikojević, i dao saglasnost da dođem. Prešao sam u Makarsku i zatekao pored o. Ante Antića još i profesore: Dra Juru Božitkovića, koji je bio i vikar, Dra fra Božu Vucića, Dra fra Roka Rogošića, Dra fra Karla Balića, Dra fra Milana Ujevića, koji je bio župnik u Velikom Brdu. Bio je tu i stari Provincijal O. Dr. Marko Ivandić. Pored ovih uvaženih profesora bilo je oko dvadeset đaka. Jedni su bili tek došli na teologiju, a jedni su već bili đakoni: fra Vjekoslav Šimić, Fra Anzelmo Kovačić, Fra Bernardo Bušić, Fra Bernardin Bebić, fra Jozo Vuković, Fra Joakim. Ovo su đaci, koji su po preporuci magistra o. fra Ante Antića postali moji predavači i ja sam pored poslova u kuhinji slobodno vrijeme iskorištavao u učenju, pripremao sam se za polaganje ispita. Iako sam završio drugi razred gimnazije u Mostaru, nisam imao svjedočanstva pa sam morao sve iznova.

Pored ostalih zaduženja najdraže mi je bilo što sam svaki dan u 10 sati trebao pripremiti „šato" za moga O. fra Antu Antića kojeg sam zavolio toliko, da sam bio pripravan učiniti sve što bi mi on rekao. On iako je bio punačak bio je bledunjav i bolovao je na plućima. Dao mi je da čitam život Svetog Franje, koji je također bio iz bogate kuće, ali je odabrao život odričući se bogatstva i stavio se u službu sirotinje, pa je i osnovao Red, koji se po njegovom imenu i zove. Lik oca fra Ante mi je ostao urezan pa sam ga sačuvao i kasnije kad sam otišao iz samostana Makarske živeći u Zagrebu, a kasnije i u mnogim mjestima. Sve do danas ni jednog dana nema kad se ja njega ne sjetim. Kad god dođem u teškoće i probleme, ja se njega sjetim i nikad ne donosim nagle odluke, nego smireno, staloženo uvijek pronađem odgovarajuće rješenje.

Možda sve ovo što ja pišem o Pokojnom OCU FRA ANTI ANTIĆU ne vrijedi spomena, ali moram istaknuti da su mi savjeti i životna iskustva koja mi je davao o. fra Ante, ostala urezana u pamćenje. Ovaj njegov mudri savjet: „Kada dođeš u iskušenja ili u bilo kakvu nepriliku, budi postojan i nemoj klonuti duhom, pravda će zasigurno pobijediti" odvratio me je da

u jednom trenutku očaja nisam učinio samoubojstvo. Upravo kad sam bio odlučio da to učinim sjetio sam se o. fra Ante i zaključio da bi, ako ne ustrajem u dokazivanju nevinosti, moja djeca ponijela žig sramote. Konačno sam dokazao svoju nevinost i ostao čist i neokaljan. A u svome kasnijem životu bio sam stalno na oprezu i izbjegavao sve što bi mi moglo donijeti neugodnosti, zahvaljujući i za to mome dobrome o. fra Anti Antiću.

O. H.

ON JE ZA MENE BIO PRAVI SVETAC

Fila Jurišić iz Baške Vode

U župi Baškoj Vodi pokraj Makarske živi 90 godišnja starica File Jurišić ud. Jure. Rodila je petero djece od kojih je jedan svećenik – franjevac, sada župnik u Tučepima.

File Jurišić, iako u velikim godinama, još je uvijek svježa u pameti, pa se dobro sjeća mnogih stvari iz bliske i daljnje prošlosti.

Sredinom siječnja ove godine postavio sam joj nekoliko pitanja na koje je ona „staračkí" polako odgovorila:

– Majko, kako si živjela u predratnim danima?

– Sinko, bilo je teško. Vi ste bili mali, a otac je bio u Americi. Bila je velika glad i neimaština, ali je uvijek bilo dobrih duša koje su me pomagale, posebno naši fratri u Makarskoj.

– Kako u Makarskoj?

– Ja sam često iz Baške Vode išla pješke u Makarsku i to mnogo puta po noći. Bilo je daleko i opasno. Osjetila bih se sretna kad bih vidjela „svićaricu" na moru. Odmah mi je bilo lakše u mrkloj noći.

U Makarsku sam išla u samostan. Tu su mi fratri davali za vas. Bog im dao zdravlje, a mrtvima pokoj.

– A, majko, sjećaš li se kojega fratra?

– Kako da ne. Sjećam se fra Ante Antića. Svi su ga zvali sv. Ante. Često sam k njemu dolazila, a on mi je davao robe, hrane i pokoji dinar. I bratu Stipi ti je dao robu za Prvu sv. pričest. Jednom mi je dao i svoj fratarski plašt i rekao: File, evo ti ga pa ga raskroji i sašij nešto djeci. Bog mu dao pokoj!

– Znaš li, majko, da bi on mogao postati svetac?

– I onda je on bio svet. Baš bi mi bilo drago. Od njegova plašta si i ti nosio kaputić. I ja ću zato moliti!

– Bi li ti voljela da ja budem kao fra Ante?

– Bi – puno! Ali, ti nećeš nikada biti kao fra Ante. On je bio za mene svetac. Fra Ante je bio pravi redovnik. Rijetko će se takav više roditi. Bog mu dao pokoj!

Razgovor vodio: fra Mario

Slušali smo kako drugi govore o o. Antiću; sada pak dajemo prostora da nam govori on sam.

U svim dosadašnjim brojevima našeg Glasila objavljivane su brojne fra Antine izreke, izvađene ponajčešće iz duhovnih pisama koja je slao na sve strane. Pokoje se čak donosilo u cijelosti.

Najveći broj tih pisama o. Ante je napisao u Zagrebu. Ali to nisu i jedina sačuvana pisma. Stanoviti vid apostolata i duhovnog vodstva takva oblika fra Ante je prakticirao već i prije, tj. za vrijeme svoga boravka u Makarskoj, pa ćemo ovdje donositi i pokoje od tih pisama, u cijelosti ili u izrekama, a od vremena na vrijeme objavljivat ćemo i njegove odluke i druge duhovne zabilješke, što je uostalom i do sada prakticirano.

Evo jednog pisma iz 1929.:

Ave Maria!

Štovana gospođice!

.....

Ostanite u presv. volji Božjoj u svemu. Trpite svaku kušnju, prazninu i bol za ljubav Božanskog Zaručnika, koji Vas poziva da s Njime dijelite kalež muke. Ja bih volio, da tu Veliku Nedjelju ostanete ovdje. Ako baš sestra treba Vaših savjeta i razgovora neka ona radije dođe za 2–3 dana k Vama.

Čuvajte Vaš put. Mirno pouzdano i postojano napred na goru Gospodnju, gdje on čeka i duši pripravlja nebesku slavu.

Molite i puno molite. Nek poduke, nek rad, razgovori — sve, sve bude molitva i hvala Bogu.

Nek Vas Isus i Marija blagoslove!

Makarska, 12/III. 1929. Fra Ante

* * *

Ako se svaki dan ne obnavljamo, lako se zapustimo i klonemo.

* * *

Sv. volja Božja zaista je prvo pravilo i prava, najglavnija busola.

* * *

Dok nam Gospodin daje ovo malo vremena sve uložimo da odgovorimo Njegovoj prevelikoj ljubavi, da ju nada sve cijenimo i da sebi umremo.

* * *

Ljubi siromake i uvijek mu podaj barem nešto. U njima gledaj siromašnog Isusa.

* * *

Ljubi svakoga i gdje god možeš i svagdje; svakome čini dobro i mirno, pouzdano slijedi svoj put križa i ljubavi, žrtve i posluha, jednostavnosti i pouzdanja, poniznosti i sjedinjenja sa sv. voljom Božjom.

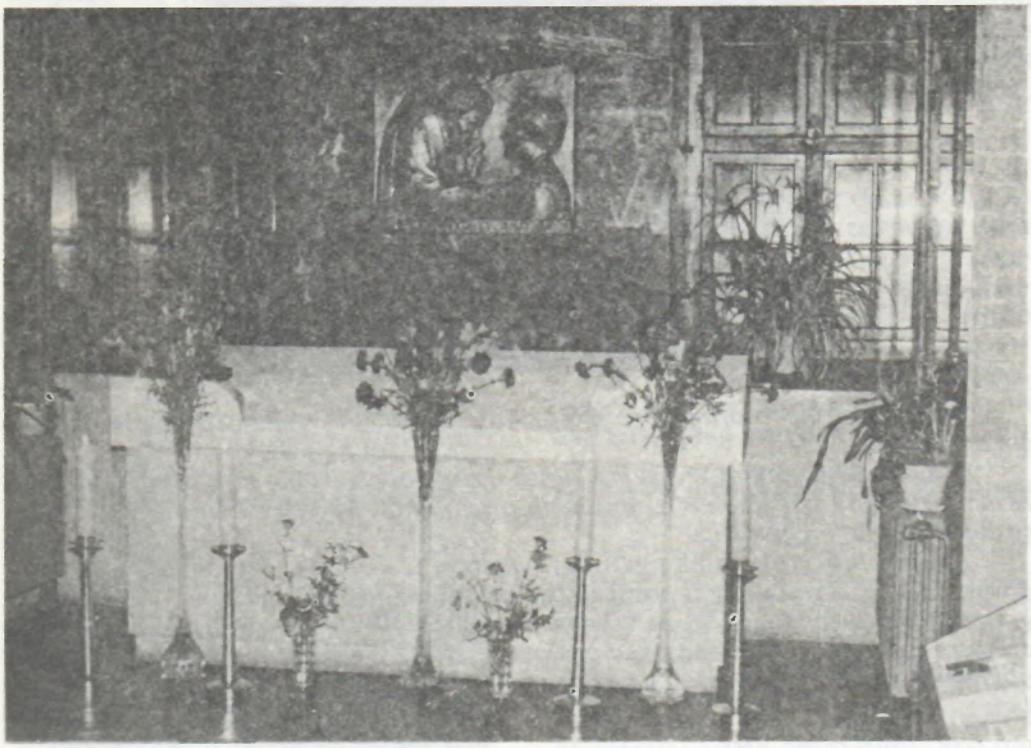

Sarkofag o. Antića u kripti bazilike M. B. Lurdske u Zagrebu

Biti svet, ne znači nikada ne sagriješiti. Biti svet znači reći: Da, Gospodine, milijun sam puta pao, ali sam se Tvojom milošću milijun i jedan put podigao.

(H. Camara)

Svetac i čovjek idu zajedno. Svetost se ostvaruje u krhkom i ograničenom ljudskom liku. Zato je i svetost svetih ljudi ograničena, a ne apsolutna. Apsolutno je svet samo Bog.

(Duhovni pisac)

IZMJENA OSOBLJA

U zadnjem broju ovoga glasila (br. 1–4/86, str. 14) spomenuto je da su u zadnje vrijeme uslijedile izmjene osoblja u vezi kauze o. Ante Antića. Obećano je također da će o tome biti više govora u novom broju.

Izmjene su nastale i u Rimu gdje se nalazi postulatura i u Zagrebu, gdje se nalazi Vicepostulatura. Dosadašnji generalni postulator Reda Manje Braće, o. ANTONIO CAIROLI, koji je po zakonu bio i postulator u kauzi o. Antića, predao je svoju dužnost patru IVANU FOLGUERI, koji je postao novi postulator u kauzi o. Antića, makar boravi u generalnoj kući Reda u Rimu.

Na mjesto dosadašnjeg Vicepostulatora o. fra ROKA TOMIĆA za novog Vicepostulatora sa sjedištem u Zagrebu, Vrbanićeva 35, imenovan je i već je preuzeo dužnost o. fra STJEPAN VUČEMILO.

Ovdje donosimo kratki životopis dosadašnjeg i novog Generalnog postulatora.

O. ANTE (Antonio) CAIROLI, rođen je 22. studenoga 1915. god. u gradiću Bettona kod Perudže u Italiji. Pripada Franjevačkoj provinciji koja nosi časni naslov „Serafska provincija sv. Franje Asiškoga", a ima svoje sjedište upravo tamo gdje je i nastao franjevački Red, tj. uz baziliku sv. Marije Anđeoske blizu Asiza. O. Ante je zaređen za svećenika 4. 12. 1938. god. Odmah poslije ređenja poslan je na studij kanonskog prava na Franjevačko generalno papinsko učilište u Rimu, gdje je doktorirao 1942. godine. Poslije toga nastavio je studirati građansko pravo, postigavši magisterij u Rimskom pravu. Vrlo mlad postao je advokat na Rimskoj Roti, pa profesor na gore navedenom generalnom učilištu Reda u Rimu. Tu je službu obavljao od 1947. do 1966. Od 1952. do 1957. je u isto vrijeme obavljao službu zamjenika Generalnog Postulatora Reda, a

O. Ante Cairoli, bivši generalni postulator

od godine 1957. pa sve do 1985. Generalni je Postulator Reda Manje Braće. Cijelo to vrijeme obavljao je i razne druge službe kako u papinskoj biskupiji u Rimu (Vicariato di Roma) tako i u Kongregaciji za Sakramente.

O. Ante Cairoli je veliki stručnjak u procesima za proglašenje blaženih i svetih. Pod njegovim vodstvom dovedeno je do sretnog svršetka osam procesa za proglašenje svetih i oko 20 procesa za proglašenje blaženih. I danas, makar više nije Generalni Postulator „ad personam" povjereno mu je ništa manje nego 45 kauza, među kojima je i ona pape Ivana XXIII.

Kada je riječ o kauzi o. Ante Antića, treba reći da je upravo on koji je puno pridonio da se kauza otvorila i krenula naprijed. Poznato je, naime, da je upravo o. Cairoli već 3. lipnja 1968. u razgovoru s tadašnjim provincijalom o. Petrom Čapkunom zaključio da se kauza povede i već tada, kao generalni Postulator, imenovao o. Roka Tomića za vicepostulatora. Otac Ante se i kasnije uvelike interesirao za sve što je u vezi s kauzom i uz vicepostulatora o. Tomića, najviše doprinio da se proces o. Antića god. 1984. službeno otvori.

Općenito je također poznato da o. Cairoli gaji veliko poštovanje prema liku o. Antića. U mnogim zgodama znao je, makar samo privatno, reći da je pojava i lik o. Antića zaista takva da zaslužuje uspon na oltar,

a on osobno ne samo da se za to svakoga dana moli, već cijeli svoj rad preporuča o. Antiću. Tako je primjerice i nedavno, 2. siječnja ove godine, o. Cairoli napisao sadašnjem vicepostulatoru: „Moli za me patra Antića; potreban sam njegove pomoći."

Vicepostulatura i štovatelji o. Antića od srca zahvaljuju o. Anti Cairoliju, imenjaku o. Antića, za sve što je sa svom ljubavlju, zalaganjem i stručnošću učinio za o. Antića.

O. Ivan Folguera, generalni postulator

O. FRA IVAN (JUAN) FOLGUERA, rođen je 27. ožujka 1925. u mjestu Tarrega (Lerida) u Španjolskoj. Kao redovnik franjevac pripada španjolskoj Provinciji sv. Salvatora da Horta. Za svećenika je zaređen 1951. Poslije završenih teoloških studija u Španjolskoj nastavio je studirati kanonsko pravo na Generalnom učilištu Reda u Rimu, gdje je doktorirao 1955. godine. Od god. 1974. do 1979. obavljao je službu provincijala u svojoj provinciji a od 1979. do 1985. dužnost generalnog savjetnika Reda u Rimu. U jesen iste godine imenovan je Generalnim postulatorom Reda i Konsultorom Kongregacije za širenje vjere.

Još kao Generalni savjetnik, pater Folguera pokazao je posebnu brigu za rad Generalne postulature, a od kako je i sam postao generalnim postulatorom, dao se svom dušom na rad kako bi se nastavilo i stavilo u red već započete kauze, a i nove otvorile.

Kauza našega o. Antića već je dobro poznata novom Generalnom postulatoru. On je u stvari i njezin Postulator, jer ga je prema pravnim normama imenovala Uprava naše Provincije i prihvatio ga zagrebački nadbiskup, uzoriti kardinal Franjo Kuharić. Sam je, koliko mu vrijeme dopušta, spreman pomoći da kauza napreduje, ali još više potiče da to drugi čine, posebno dok je proces još u biskupiji. Tako je primjerice nedavno pisao vicepostulatoru: „Velika hvala za rad u korist kauze Sluge Božjega o. Ante Antića. Moraš ostaviti sve druge obaveze i ozbiljno se prihvatiti toga posla."

IZ KRONIKE VICEPOSTULATURE

— Kako je gore već naznačeno, 26. kolovoza 1986., u prisutnosti fra Gabrijela Jurišića, provincijalnog vikara, a prema posebnoj delegaciji o. Provincijala, izvršena je *primopredaja Vicepostulature* između dosadašnjeg vicepostulatora o. Roka Tomića i novoga vicepostulatora fra Stjepana Vučemila. Toga jutra u 7 s bila je koncelebrirana sv. Misa, a u 9 s oba Vicepostulatora i delegat našli su se u sobi u kojoj je umro Sluga Božji o. Ante Antić, zatim su sva trojica pošli u kriptu M.B. Lurdske i pomolili se na grobu o. Antića. Slijedila je primopredaja u prostorijama Vicepostulature. Pregledane su sve prostorije i sav inventar te različiti spisi, knjige i materijal za upoznavanje lika o. Antića. Nakon što je ustanovljeno da Vicepostulatura nije nikome ništa dužna niti njoj itko išta duguje, zaključeno je da se sastavi zapisnik primopredaje u tri primjerka i pošalje Franjevačkom provincijalatu u Split na odobrenje. Preostalo vrijeme iskorišteno je za upoznavanje novog vicepostulatora s poslovima i problemima Vicepostulature. Za zajedničkim stolom u 12.30 našla se samostanska obitelj i više uzvanika, a održano je i nekoliko govora.

— Samo četiri dana poslije primopredaje dosadašnji i novi vicepostulator *posjetili su uzoritog kardinala Franju Kuharića*, koji de facto vodi dijecezanski dio kauze. Kardinal se jako zanimao za stvar o. Antića i ponovno obećao svoju suradnju i podršku.

– 10. rujna 1986. održan je *susret Antićevih štovatelja* u kapeli M.B. Lurdske u Zagrebu. Kako je toga dana kišilo, broj je bio vrlo malen. Dosadašnji vicepostulator je predstavio novoga, koji je odmah nastavio sa sv. Misom i prigodnim govorima.

– Nakon što su do kraja uređene sve formalnosti oko imenovanja novog vicepostulatora, ovaj je dne 2. listopada *položio zakletvu* pred uzoritim kardinalom dr. Franjom Kuharićem.

– Dana 9. listopada održan je novi *susret Antićevih štovalaca* u Zagrebu. Broj posjetilaca je nešto veći, ali nipošto zadovoljavajući.

– Krajem mjeseca listopada započeto je *preuređivanje i bojanje prostorija Vicepostulature.* S tim se nastavilo tijekom nekoliko mjeseci. Većina skladišnog materijala, koji je do sada bio u Vicepostulaturi, prenesen je u podrum ispod ulaza u crkvu. U jednoj prostoriji Vicepostulature priređen je prostor za studij i arhiv, a u drugoj će biti priređena trajna izložba o o. Anticu, soba za primanje i manje susrete.

– Dana 2. studenoga 1986. članovi sudišta za ispitivanje svjedoka u kauzi o. Antića, skupa s vicepostulatorom, odlaze u Split, Makarsku i Imotski, gdje *ispituju svjedoke* sve do 14. studenoga. Vicepostulator se vratio u Zagreb dva dana prije završetka ispitivanja da bi dne 13. studenoga održao redoviti mjesečni sastanak fra Antinih štovatelja u Zagrebu, a članovi sudišta vraćaju se 15. studenoga.

– Po povratku iz Splita u Vicepostulaturi se čiste prostorije i priprema jedan broj glasila DOBRI OTAC ANTIĆ (br. 1–4/86). List je izišao upravo pred *Spomen 16. obljetnice prijenosa tijela o. Ante* s Mirogoja u kriptu crkve M.B. Lurdske. Spomen je održan u nedjelju 16. listopada pod večernjom sv. Misom. Makar je bilo dosta hladno, okupio se priličan broj fra Antinih štovatelja. Koncelebriranu sv. Misu predvodio je novi vicepostulator, a u koncelebraciji su sudjelovali o. Ivan Kovač, vicepostulator kauze Sluge Božjega fra Vendelina Vošnjaka, župnik fra Stjepan Nimac i kapelan fra Ante Grbeš.

U govoru koji je održao za vrijeme sv. Mise, o. Stjepan se posebno osvrnuo na glas o svetosti (fama sanctitatis) Sluge Božjega i na glas o znakovima (fama signorum) ili na glas da Bog po zagovoru dotičnog kandidata za oltar daje različite milosti i uslišanja, kao što su olakšanje u zdravlju, sistematizaciju posla, izbjegavanje raznih životnih neprilika, itd.

O. Stjepan je jakim riječima naglasio da su oba glasa ili obje fame apsolutno nužne i da su nenadomjestivi elemenat u postupku za proglašavanje nekoga blaženim odnosno svetim.

Isto je tako istaknuo da je upravo Božji narod onaj koji stvara i kod koga se održavaju obje ove fame. Nužno je stoga da što više naroda upozna svetački lik dotičnog Sluge Božjega i da to saznanje prenosi na mlađe generacije. Također je nužno da narod Božji njegovim posredništvom moli milosti i naklonosti neba.

O. Stjepan je stoga zaključio s pozivom na sve da ne propuštaju nikakve prigode da bolje upoznaju izvanredni lik i pojavu o. Ante Antića, e da bi se na taj način nastavio glas o njegovom herojskom životu, a s obzirom na znakove neba rekao je: „Slobodan sam večeras zamoliti svakoga od vas koji ste imali sreću susresti se s o. Antićem dok je još bio živ, ali i vas koji ste za njega tek čuli od drugih, da se preko njega Bogu utječete u vašim duhovnim i tjelesnim potrebama, a naročito onda kada se nađete u kakvoj stisci. Slobodan sam također usrdno zamoliti da i druge na to navedete, posebice one koji su bolesni ili su u kakvoj drugoj neprilici. Nagovorite ih, primjerice da u takvim prilikama, odnosno neprilikama, mole kroz devet dana „Molitve za proglašenje blaženim i svetim Sluge Božjega o. Ante Antića".

A ako Gospodin stvarno usliši vaše ili njihove molbe, javite to odmah, pismeno ili usmeno, na kompetentno mjesto, na Vicepostulaturu, koja je odmah tu kod ulaza u našu crkvu, da se registrira i objavi. Samo na taj način održat će se i rasti glas o izvanrednim znakovima – taj apsolutno nužni i nenadomjestivi elemenat u postupku za proglašenje blaženim i svetim našeg dobrog o. Ante Antića, u postupku koji je upravo pred dvije godine službeno otvoren. – A m e n!"

– Poslije održanog Spomena pa sve do kraja mjeseca siječnja 1987. god. u Vicepostulaturi i oko Vicepostulature nije se zbilo nešto posebno i što bi ovdje trebalo zabilježiti, makar se radilo mnogo i ustrajno. Još uvijek se radi na sređivanju prostorija, zavedene su potrebne administrativne knji-

Prizor s Mise na komemoraciji prijenosa tijela o. Antića u Zagrebu, 14. prosinca 1986.

ge, počelo se sa sustavnim uređivanjem arhivskog fonda, itd. U svemu tome Vicepostulatoru su nesebično i samoprijegorno pomogle i neke osobe, kojima se Vicepostulator od srca zahvaljuje.

Jedan je, međutim, posao koji treba posebno istaći: nastojanje da novi broj glasila izađe čim prije. U tom smislu napisano je mnogo pisama i dopisa, sakupljeno gradivo i pravljene skice novog broja. Radi toga je *dana 25. siječnja u prostorijama Vicepostulature održan i vrlo značajan sastanak poznavalaca o. Antića.* Bili su prisutni o. Rudolf Brajčić, S.J., Ante Sekulić, s. Anđelina Kujundžić, o. Kornelije Šojat, a u ime franjevačke Provincije presv. Otkupitelja fra Gabrijel Jurišić, prov. vikar, te vicepostulator. Šastanku se pridružio i o. provincijal, mp. fra Šimun Šipić, koji se također našao u Zagrebu, što su svi primili s osobitim zadovoljstvom.

Pošto je vicepostulator iznio problematiku zbog koje je sazvan ovaj sastanak (sugestije, mišljenja, prijedlozi, poticaji i suradnja u glasilu Vicepostulature „Dobri Otac Antić"), na dugo se razgovaralo o svakoj točci koncepta za glasilo. Svi su nazočni rekli i potvrdili da bi glasilo trebalo izlaziti češće i redovitije, a s obzirom na sadržaj da bi trebao biti raznolikiji i uvijek u direktnoj vezi s o. Antićem. Nadalje je istaknuto da se izbjegavaju predugi tekstovi, kao što su, npr. čitavi govori prigodom komemoracija, da list bude tehnički dobro opremljen, sa što više slika, itd. Govorilo se i o manjem formatu lista, o naslovnoj stranici i općenito o koricama; zatim da se za svaki broj napiše Uvodnik i stavi Sadržaj, te donose vijesti iz Vicepostulature.

Kako se vidi, većina tehničkih prijedloga već je usvojena i u ovom broju, a s obzirom na cijelu koncepciju lista, tj. na njegov sadržaj ili predmete koji se donose i obrađuju vidi Urednikovu riječ.

Učesnici skupa iznosili su i druga svoja mišljenja i prijedloge, posebno s obzirom na mogućnosti i nove načine upoznavanja pojave i lika o. Ante Antića.

Na kraju se vicepostulator svima od srca zahvalio, naglasivši da i dalje računa na njihovu suradnju.

Širenje glasila Vicepostulature

Kako je gore sugerirano, prvi broj obnovljenoga glasila DOBRI OTAC ANTIĆ evo izlazi. Sada ga želimo razaslati ne samo dosadašnjim pretplatnicima štovateljima o. Antića, već i novim čitateljima koje treba potražiti. Vicepostulatura stoga usrdno moli štovatelje o. Antića da budu i širitelji njegova lista. Taj je vrlo prikladno, a koji put i jedino sredstvo za upoznavanje svetačkog i privlačnog lika o. Ante. Pošaljite imena i adrese novih pretplatnika. Neki su to već učinili, na čemu im od srca zahvaljujemo. Hvala također i onima koji su već poslali svoju pretplatu za 1987. Očekujemo da će i drugi to učiniti prema svojim mogućnostima.

Spomen 22. obljetnice smrti Sluge Božjega fra Ante Antića u Zagrebu

Na zadnjoj stranici istaknuto je da se ove godine spomen održava u nedjelju, ponedjeljak i utorak od 1–3. ožujka. Završava, dakle, uoči dana preminuća o. Ante. To smo učinili zato da se ne ometa Čista srijeda kada počinje Korizma. Molimo štovatelje o. Antića iz Zagreba da se uključe u ovu trodnevnicu napose treće večeri kojoj će po prvi put predsjedati novi šibenski biskup, preuzvišeni g. Anton Tamarut, biskup rodnog mjesta o. Antića. Potaknite Vaše prijatelje i znance da dođu na trodnevnicu kako bi i oni upoznali lik o. Antića i molili za njegovo proglašenje blaženim.

Mjesečni sastanci štovatelja o. Antića u Zagrebu

U prethodnim je brojevima glasila redovito najavljivano, što i ovdje ističemo, da prijatelji i štovatelji o. Antića u Zagrebu svakog četvrtka poslije prvog petka imaju molitveno-informativni sastanak u kapeli samostana M.B. Lurdske u Zagrebu, u Vrbanićevoj ul. 35. Na zadnjoj strani otisnuti su također datumi tih sastanaka tijekom narednih nekoliko mjeseci.

O. Stjepan Vučemilo propovijeda na komemoraciji u Zagrebu

Vjernici pred sarkofagom o. Antića poslije Mise

Ako zbog objektivnih razloga koji put dođe do zamjene datuma, na vrijeme će se javiti.

Molimo štovatelje o. Antića koji borave u Zagrebu ili se tamo nađu, da dolaze na te sastanke kadgod im je moguće. Pozovite i svoje prijatelje i znance, posebno mlade, kako bi i oni ovim putem više saznali o Dobrom o. Antiću. Ne smijemo dopustiti da iz svijesti ljudi izblijedi blagi lik Sluge Božjega. A to bi se malo pomalo moglo dogoditi, ako ga mlađi ne budu upoznali.

Slanje uspomena na o. Antu Antića

Ponovno apeliramo na sve koji su poznavali Slugu Božjega o. Antu Antića i s njime surađivali da nam pošalju svoje uspomene i sjećanja na njega, pisma koja im je pisao, fotografije o. Ante i sve drugo što je s njime povezano. Sve treba slati na adresu:

VICEPOSTULATURA
Vrbanićeva 35
41000 ZAGREB

Na istu adresu šaljite i Vaše milodare za troškove beatifikacije, pretplate glasila DOBRI OTAC ANTIĆ i sva Vaša pisma i dopise, odnosno svu Vašu korespondenciju ili bilo kakvu pošiljku.

Znate da se većina od nas u životu zalaže samo djelomično, malim dijelom svoga bića kao škrti bogataši... Ugledajmo se na svece, oni su cijelo svoje biće uložili za kraljevstvo Božje.

(Georges Bernanos)

ŠTOVATELJI O. ANTIĆA PIŠU:

... Bio bih neobično sretan kada bih doživio beatifikaciju odnosno kanonizaciju o. Antića. Za mene nema izgleda za to, ali se unaprijed veselim svetačkom naslovu o. Antića. On je meni puno koristio u mome duhovnom životu, osobito preko sv. ispovijedi. Za mene je on „Učitelj" ispovjednika poput sv. Ivana Vianeya i sv. Leopolda Bogdana Mandića. Sebe ne mogu zamisliti a da se prije polaska u ispovjedaonicu ne preporučim ovoj trojici Magistara ispovijedi. Kadgod dođem u Zagreb, posebno mi je veselje poći u sobu u kojoj je o. Antić živio i u kojoj je umro, kao i na njegov grob. Tu uvijek nađem duhovno ohrabrenje.

Veliš da sam u popisu potencijalnih svjedoka u kauzi o. Antića. Ponosim se s time i počašćen sam s time. Istina, ja neću moći mnogo doprinijeti stvari, ali bit ću sretan ako doprinesem i najmanji kamenčić za njegovu kanonizaciju...

Razgovarao sam s braćom u samostanu glede primanja časopisa DOBRI OTAC ANTIĆ. Za sada šalji pet primjeraka. Ja ću sa svoje strane preporučiti ljudima pomenuti list.

Odani Fra Berard Barčić

Pula, 27. 1. 1987.

* * *

Kroz svojih 70 godina nisam se namjerio na čovjeka svetijeg života od oca Antića. Stalno je živio u Božjoj prisutnosti. Posjedovao je kreposti u herojskom stupnju. Nikada nije govorio o sebi. Posebno je bio pobožan prema presv. Euharistiji i Bl. Djevici Mariji. Prema nama svojim odgajanicima nikada nije pokazao acceptionem personarum. Svatko mu je bio jednak i svakome je sve činio što je mogao bez obzira odakle je.

Malo prije smrti rekao mi je da sve svoje patnje prikazuje Bogu za dobro naše redovničke Provincije. Uvjeren sam da naša provincija nije doživjela teže stresove u pokoncilsko vrijeme zahvaljujući njegovim patnjama i molitvama.

Oče magistre, moli se Bogu da i unaprijed naša Provincija, ostane Bogu vjerna i izvrši svoju pastoralnu ulogu među našim narodom.

Učenik Fr. Celestin Belamarić

17. siječnja 1987.

* * *

Primarius u mirovini iz Splita dana 6. 1. 1987. između ostaloga piše: „Najprije Vam od srca čestitamo i želimo sve najbolje u ovoj godini, osobito mnogo uspjeha u radu za o. Antića. Upravo sam počeo devetnicu o. Anti i neću ga prestati moliti sve dok me ne usliša."

* * *

Poštovani!

Vaše pismo i čestitka veoma su me obradovali. Imala sam osjećaj da mi je upućeno od samoga moga Zagovornika o. Ante Antića. Par mjeseci prije njegove smrti bila sam kod njega i njegove vruće molitve upućene dragom Bogu da mi ozdravi moja kćerka bile su uslišane. Nema dana da se ne pomolim o. A. Antiću. Upravo sada molim za njegovu pomoć u jednoj mojoj velikoj potrebi. Zadnji broj glasila Vicepostulature primila sam u redu. Uklapam svoju pretplatu za 1987. god.

Na Vašem novom položaju želim Vam od srca puno uspjeha. Dobri Otac Antić će i Vama pomoći...

M.B. – Split

Split, 7. 1. 1987.

* * *

Poštovani oče Stjepane!

Vaše pismo od 2. siječnja primila sam na sami moj rođendan (danas 9. siječnja navršila sam 64 godine života) i moram Vam

reći da mi je to bila prva i prava čestitka. Naime, pismo me je na neki način ganulo do suza, budući da se nalazim u nekoj obiteljskoj krizi, koja kao da je s ovim Vašim pismom sasvim nestala. Dobri otac Antić u svemu tome imao je svoje prste!...

T. I. – Dubrovnik

Dubrovnik, 9. siječnja 1987.

* * *

Srdačno Vam zahvaljujem za brigu da dobijam primjerak lista „Dobri Otac Antić". Pročitala sam ga iz „ajnsa' ,kako mi tu u Zagrebu kažemo. Zbilja je dobri naš o. Ante Antić čudo od čovjeka Božjeg. Dao Gospodin da ga čim prije kao sveca vidimo na oltaru, premda on to već i jest pa je njemu lako za naše oltare.

Uz želju....,

S. Lukrecija (Mičić)

Split, 17. 1. 1987.

* * *

Priključujem se s. Lukreciji i srdačno Vam zahvaljujem za poslane primjerke „DOBRI OTAC ANTIĆ". Preporučam se i unaprijed. Šaljem ovaj mali prilog za Vicepostulaturu.

.....

s. M. Vjera (Jurić)
provincijalka ss. Milosrdnica

Split, 17. 1. 1987.

Prizor s mjesečnog sastanka štovatelja o. Antića u kapeli M. B. Lurdske u Zagrebu

Imao sam samo nekoliko pismenih kontakata sa dobrim ocem Antićem, a u vezi vodstva jedne duše. Zaista sam bio iznenađen kolikom smjelošću, kolikom sigurnošću i kolikim konkretnim smjernicama je on vodio svaku dušu. Držim da je u svakoj duši surađivao ozbiljno sa Duhom Svetim, koji je konačno glavni pokretač u svakoj duši. Tu individualnu notu svake duše, a opet ne trgajući je iz zajednice, poštivao je otac Ante.

Nema ljepšeg epiteta od „dobri", kako ga svi zovu koji su mu bili ovako ili onako povjereni.

I nema vruće molitve koju bismo mogli uputiti njemu od molitve da slijedimo njegov primjer, te da svi budemo „glasnici vječne Ljubavi".

Preporučujući molitvama „dobrog oca Antića" i sebe i cijelu našu Crkvu, i sve naše potrebe, svima, posebno Vama, oče Vicepostulatore, pozdrav i blagoslov u Gospodinu!

Ćiril Kos
biskup

Đakovo, 7. ožujka

* * *

Mp. oče Stjepane!

Žao mi je što sam spriječena pa ne mogu doći i usmeno izreći svoje uspomene i dojmove o pokojnom o. Anti Antiću. Stoga dozvolite da napišem nešto od onoga što sam doživjela i zapamtila.

Pokojnog o. Antu poznam iz daleke 1942 god. Te godine smo mi sestre po prvi put došle u Makarsku u franjevački samostan. I ja sam bila među prvima koje su tamo došle. Odmah smo upoznale o. Antu. Predstavio ga je tadašnji gvardijan mp. fra Ante Cikojević. I pokojni o. Antić nas je lijepo primio i odmah se počeo za nas zanimati. Pomagao nam je na sve načine, upozoravao nas na neke okolnosti u samostanu, krijepio nas je i bodrio u svakoj prilici i neprilici. Sve su sestre primjećivale njegovu očinsku brigu za svaku od nas. Ja osobno po savijesti mogu reći da je na mene silno djelovao. U njemu sam doživjela Boga! Bio je prvi čovjek kojega sam susrela potpuno prožeta Bogom. Imala sam dojam da je uvijek ispunjen nekom nadnaravnom veličinom. Uvidjela sam da on nije znao ništa govoriti ni činiti što ne bi bilo u skladu s tom veličinom.

Svaki put kada sam ga srela ili s njime razgovarala osjećala sam da je uz njega i sami dragi Bog! Povremeno sam se i ispovjedala pred njim. Nastojao je posebno da i mene prožme ta Božja prisutnost. Doživjela sam ga kao pravog duhovnika i svećenika.

U onim teškim ratnim vremenima imala sam također prigodu vidjeti da je o. Ante i čovjek koji osjeća za ljudsku bol i patnju. Često puta je znao moliti nešto hrane za siromahe i gladne, a takvih je tada bilo dosta. Mnogi su ga tražili, jer su znali da će im on sigurno pomoći.

U jednu riječ: o. Ante Antić bio je čovjek, redovnik i svećenik u punom smislu riječi.

Oče Stjepane, eto sam samo ukratko iznijela neke primjere njegova uzornog ljudskog i svećeničkog života. Kad bi trebalo mogla bih donijeti i mnogo više primjera. Ali neka i ovo malo, uz ono što će o pokojnom o. Anti reći mnogi drugi pametniji od mene i koji su ga bolje poznavali, posluži da se što bolje svijetli lik ovog Božjeg ugodnika.

Neka nam dragi Bog udijeli milost da ga čim prije vidimo proglašena blaženim, nama za uzor i primjer koji treba slijediti! Molit ću na tu nakanu. a Vama, mp. oče, želim snage i ustrajnosti u poslu koji radite.

Srdačno Vas pozdravlja...

s. Borgija Čondrić

Imotski, 5. studenog 1986.

* * *

Poštovani fra Stjepane!

Primila sam Vaše pismo od 2. veljače, dana meni tako dragog... Spominjete da ste zamijetili da sam štovateljica našeg Dobrog oca Antića i da Vam je to drago.

Da, odigrao je u mom životu jednu presudnu ulogu. Da Vam to ovdje ne opisujem, uzmite Glasilo broj 3–4 od 1973. i na strani br. 7 pročitajte ono što je potpisano sa „sretna redovnica". Eto, ta sam ja, a danas još tri puta potcrtavam ono „sretna...". U broju 2–3 od 1975. god. na strani 5 imate me na slici uz moj kratki referat za onu prigodu.

Možda pitate zašto me i kasnije nema? Prihvatila sam neke odgovorne službe u družbi pa jednostavno vremenski nisam mogla.

O mogućnostima mog osobnog daljnjeg rada oko promicanja štovanja dobrog O. Antića, dogovorit ćemo se usmeno.

Želim Vam i molim veliki Božji blagoslov u tako plemenitom radu kao što je Vaš.

Uz poštovanje...

s. N. N.

Varaždin, 11. veljače 1987.

* * *

Mnogopoštovani oče!

Zahvaljujem najtoplije za cijenjeno pismo i sve informacije u njemu.

Uz čestitku koju sam Vam poslala za Božić već sam se zahvalila što ste me tako savjesno obavještavali o svim proslavama kauze našeg nezaboravnog o. fra Ante, makar se jedva poznajemo.

Ja sam fra Antinu dobrotu koristila oko 15 godina, pa znam puno o njemu. Većinu sam već i službeno izrazila. No uvijek se još dosta toga nađe.

Počašćena sam vrlo da ste željeli i od mene sugestije prigodom preuređenja vicepostulature, ali kako sam u zadnje vrijeme bila uspješno operirana, još ne mogu doći. Sada idem na oporavak od oko mjesec dana. Inače sam posve zdrava, ali mi je ipak potreban oporavak izvan Zagreba.

Veselim se vrlo susretu poslije toga i srdačno Vas u Gospodinu pozdravljam.

Jelena Lončarević

Zagreb, 11. 2. 1987.

O. Antić drži nagovor u Kapeli M. B. Lurdske u Zagrebu

Uskrsne blagdane
čitateljima glasila i svim štovateljima
Sluge Božjega dobrog oca Ante Antića
čestita

Vicepostulatura

ZAHVALNA PJESMA

u povodu otvorenja postupka za proglašenje
blaženim i svetim O. ANTE ANTIĆA

OČE DOBROTE, hvala Ti, što si *posvetio*
d u š u o. Ante Antića!
SINE LJUBAVI, hvala Ti, što si *ražario*
s r c e o. Ante Antića!
DUŠE MUDROSTI, hvala Ti, što si *prosvijetlio*
r a z u m o. Ante Antića!

Trojedini Bože, zahvaljujemo Ti za sveti život
i blaženu smrt d o b r o g o. Antića!
Zahvaljujemo Ti za sve nadnaravne darove
poklonjene našem o. Anti Antiću!
HVALA za nebrojena dobročinstva kojih smo i mi
bili dionicima po dragom o. Anti Antiću!

Slavimo Te, Gospodine, i veličamo radi tolikih
milosti koje dijeliš dušama
po zagovoru SLUGE BOŽJEGA o. Ante Antića!...
Zahvaljujemo Ti, Gospodine Bože,
što smo doživjeli veliki *dan*
kad je započeo postupak za proglašenje
blaženim i svetim
našeg DOBROG O. ANTE ANTIĆA!...

Da si blagoslovljen i uzvisivan, Gospodine Bože
naš, što i redovnice iz vlastitog iskustva
mogu svjedočiti za autentičnu SVETOST
svog Duhovnog Vođe, o. Ante Antića!...

HVALITE GOSPODINA, JER JE DOBAR,
JER JE VJEČNA LJUBAV NJEGOVA!... (Ps 118).

s. Anđelina Kujundžić

MISLI O SVETOSTI I SVECIMA

Sveci Crkve jesu najsavršeniji tumač Evanđelja, jer su utjelovljeno tumačenje Utjelovljene Božje Riječi i stoga su stvarno put s kojim se dolazi do Isusa.

(Hans Urs von Balthasar)

U ovom vremenu velikih poremećaja potražimo zajednički prave oblike kršćanskoga života i kršćanskog zajedništva. Situacija je postala toliko ozbiljna da svi trebamo svjedoke prošlosti, bez obzira kojoj konfesiji pripadali.

(Jürnger Moltmann)

U zadnje vrijeme (zadnjih desetak godina) naglo je oživio interes za velike figure kršćanstva: za novo kanonizirane svece, kao što je nedavno kanonizirani sv. Maksimilijan Kolbe, za stogodišnjice, kao što je ona Ildegarda di Bingen, sv. Franje Asiškoga ili sv. Terezije Avilske, a jednako i za svjedočenje kršćanskog života u naše vrijeme jedne Majke Terezije iz Kalkute ili Brata Rođera iz Taizé-a, da spomenemo samo dva imena. Ova činjenica ne treba nas začuđivati: u trenucima dezorijentacije mnogo su tražene busole; zašto se, dakle, ne bismo poslužili s onima koje nam nudi kršćanstvo?

(Wolfgang Beinert)

U kršćanskom uvjerenju da sveci već žive pred Božjim licem, njihov zemaljski život ima vrijednost primjera za one kojih ih pokušavaju nasljedovati. Njihov život modeliran s pomoću maštovitosti vjere pokazuje zajednici vjerujućih konkretne mogućnosti ostvarenja aksioma „slijediti Krista".

(Wolfgang Beinert)

Sveci su osobe koje su se kao članovi Crkve herojskim izvršavanjem ljubavi i drugih kršćanskih kreposti, s pomoću Isusa Krista i krepošću Duha Svetoga, potpuno otvorile Božjem pozivu, što je potom kanonskim procesom priznao službeni autoritet Rimokatoličke Crkve. Oni se zbog toga mogu smatrati modelima kršćanske egzistencije, mogu ih častiti kršćani i moliti im se da zagovaraju kod Boga.

(Wolfgang Beinert)

Sveti čovjek najprije postaje znak koji upućuje na Boga i dosljedno tome model i vodič, pa već samo radi toga zaslužuje čast i poštovanje.

(Wolfgang Beinert)

Sveci su ljudi, koji su nastojali da Bog u svemu bude prvi poslužen.

(Ivana Arška)

Boga možemo naći na mnogim putovima. Jedan od njih vodi preko svetaca. Pri tome se ne misli na njihov primjer, nauku i upute, već samo na njihovo postojanje. Nešto je, naime, posve drugo biti uslišan od Boga, ili zapaziti njega samoga.

(I. Friedericke Görres)

Sveci su divan primjer ljubavi prema svome zvanju. Kakvo junaštvo u ostvarivanju životnog poziva. Dobro bi bilo da svi kojima je život dosadan i ne znaju što bi od njega učinili, upoznaju takve junake, te od njih nešto nauče.

(Duhovni pisac)

- *Svetac je nešto IZNIMNO, a ne-svetac je obična SVAKIDAŠNJOST.*
- *Ja kod sveca tražim krepost i pogreške: krepost, da ga nasljedujem, a pogreške da ostanem utješen i ohrabren.*
- *Sveci se slobodno mogu i smijati i šaliti, jer sve znaju staviti na svoje mjesto.*
- *Čitajući živote svetaca možemo se lijepo poniziti uspoređujući se s njima.*
- *Svaki je svetac SPECIFIČNA ZVIJEZDA, jer je svaki djelovao u svoje vrijeme pod raznim okolnostima.*
- *Svaki svetac je jedan IZVORNIK, a ne-svetac je nešto OBIČNOGA.*
- *Sveci su veći u onome što o njima nije zabilježeno, nego u onome što je zabilježeno.*
- *Svetac je potpuni EKVILIBRIJ u čovjeku.*
- *Sveci su najbolji POSREDNICI Isusove ljubavi.*
- *U svecima se može moralno i estetski uživati, jer je njihov život skladna umjetnost.*
- *Sveci su ljudi koji se ne boje smrti i ne odbijaju život.*
- *Svetac je čovjek koji je strog prema sebi, a širokogrudan prema drugima.*

USLIŠANJA – ZAHVALNICE – PREPORUKE

U znak zahvalnosti o. Anti Antiću za primljene milosti šalje svoj prilog za troškove beatifikacije

Milka Živković – Zaton

* * *

U čast moga Zaštitnika i pomagatelja Antića šaljem moj milodar za troškove njegove beatifikacije s molbom da me i Vi (piše Vicepostulatoru) njemu preporučite. Isto tako prilažem svoj doprinos da se izreče jedna sv. Misa kako bih po zagovoru moga Zaštitnika bila uslišana i utješena u mojim nevoljama.

Marija Baranović – Split

* * *

Dragom ocu Antiću u znak zahvalnosti za primljenu milost prilažem svoj doprinos.

M. Đ. – Zagreb

* * *

Preporučujem se našem ocu Antiću da očuva našu djecu u vjeri.

Obitelj Kate Beroš–Bratuš

* * *

Dok se po prvi put nalazim u sobi p. fra Ante Antića, preporučam u njegov zagovor sebe, sve svoje i sve svoje župljane Župe Sumartina.

s. Marijeta Dukić

19. siječnja 1987.

Slugo Božji, oče Ante, nećeš me zaboraviti!

Don Tonči Jelinčić, Župnik Postire

27. siječnja 1987.

* * *

Časnom slugi Božjemu, o. Anti Antiću, preporučam sebe i župu Prugovo.

Fr. Petar Pletikosa
Župnik Prugova

30. 1. 1987.

* * *

O. Anti toplo preporučam naš novicijat.

Fr. J. Udovičić
meštar novaka na Visovcu

30. 1. 1987.

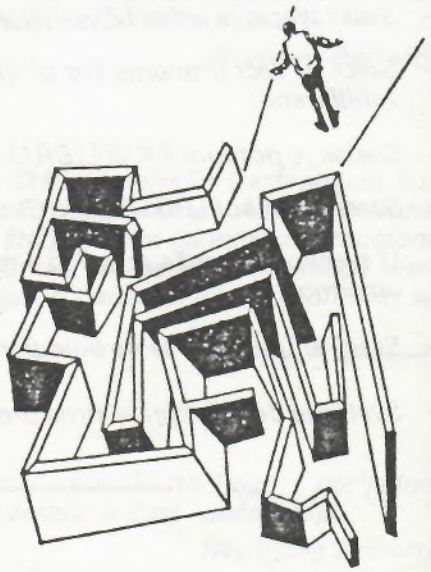

Spomen

dvadesetdruge obljetnice smrti
Sluge Božjega o. fra ANTE ANTIĆA
(1965 – 4. ožujka – 1987)

održat će se tri večeri u svetištu Gospe Lurdske
u Zagrebu
sa slijedećim programom:

Nedjelja – 1. ožujka: 18,00 s.: Gospina krunica

18,30 s.: Koncelebrirana sv. Misa u crkvi, zatim predavanje u dvorani. Misu predvodi i predavanje drži mp. *Zdenko Tomislav Tenšek,* provincijal oo. Kapucina. pjeva dječji zbor svetišta M. B. Lurdske.

Ponedjeljak – 2. ožujka: 18,00 s.: Gospina krunica

18,30 s.: Sv. Misa u crkvi i predavanje u dvorani. Misu predvodi i predavanje drži fra *Stjepan Vučemilo*, vicepostulator.

Utorak – 3. ožujka: 18,00 s.: Gospina krunica

18,30 s.: Svečana koncelebrirana sv. Misa i propovijed. Misu predvodi i propovijeda preuzvišeni gospodin *Anton Tamarut,* šibenski biskup. Poslije Mise pohod grobu o. Antića. Pjeva mješoviti zbor svetišta M.B. Lurdske.

Molitveno-informativni sastanak štovatelja o. Antića u Zagrebu tijekom slijedećih mjeseci održat će se u kapeli M. B. Lurdske u Vrbanićevoj ulici, br. 35: 12. ožujka, 9. travnja, 8. svibnja i 11. lipnja 1987.

MILODARI

U fond Vicepostulature za troškove beatifikacije pridonijeli su od studenoga 1986. do siječnja 1987:

Zidarić A. – Zagreb (2.000); Bišćan s. Š. – Zagreb (3.000); N.N. – Zagreb (5.000); Hanzlovsky A. – Zagreb (1.500); Obitelj Borović – Zagreb (2.000); Rukavina K. – Zagreb (2.600); Obitelj Demšić – Zagreb (4.000); Lapov M. – Zadar (4.000); Lozić D. – Zadar (1.000); Baranović M. – Split (1.000); Stamšić Š. – Vinkovci (1.000); Đenero J. – Dubrovnik (1.000); Jukić K. – Split (5.000); Šošić M. – Brela (2.000); Bebić K. i Damić M. – Metković (5.000); Jurišić K. – Baška Voda (5.000); Topić K. – Baška Voda (5.000); Matijašević J. – Baška Voda (5.000); Vrčić N. – Imotski (5.000); Ćurko A. – Zagreb (400); Živičnjak J. – Zagreb (6.000); Ribičić M. – Dubrovnik (1.000); Mokrović B. – Zagreb (2.000); Vrhovnik R. – Zagreb (1.000); Obitelj Strojin – Zagreb (500); Aračić Fr. S. (10.000); Živković M. – Zaton (5.000); Krstulja Z. – Baška (500); Dominis Lj. – Benkovac (3.000); Barić dr. D. – Zadar (9.000); Škunca M. – Novalja (500); Starc A. – Maribor (4.000); Stošić J. – Zagreb (1.000); Rukavina Š. – Zagreb (500); Sambunjak M. – Zagreb (300); ČČ.ss. Benediktinke – Hvar (1.000); Bezić A. – Zadar (1.000); M. Đ. – Zagreb (3.000); Đaja M. – Zagreb (1.500); Ivušić T. – Dubrovnik (1.000); Karmel sv. M. Terezije – Kloštar Ivanić (1.000); Pejić o. J., prov. – Mostar (50.000); Dragojević A. – Dubrovnik (3.000); Jurić s. V. milosrdnica – Split (20.000); Kedveš Đ. – Vuka (1.000); Dukić fr. B. – Frankfurt (25.000); Jankovića fr. P. – Sinj (5.000); Čugura fr. Š. – Živogošće (10.000); Bota fr. S. – Esslingen (3.500); Beroš K. – Bratuš (3.000); Beroš V. – Bratuš (3.000); Beroš S. – Bratuš (3.000); Babić Lj. – Bratuš (2.000); Beroš M. – Bratuš (1.000); Babić T. – Bratuš (1.000); Sikavica fr. P. – Stablina (5.000); Vekić fr. S. – Sumartin (5.000); Šimić fr. A. – Lovreć (10.000); Krolo fr. A. – Mirlović (5.000); Leon S. – Zagreb (50.000).

Vjernici pred sarkofagom o. Antića poslije Mise

Kod Vicepostulature možemo naručiti knjige u kojima je opisan život i duhovnost DOBROG OCA ANTIĆA:

1. – DOBRI OTAC ANTIĆ – Životopis napisao isusovac o. Ante Katalinić — Cijena 300.- din.
2. – SVJETLO U TAMI – Životopis napisao dr. N. Faranetić. — Cijena 300.- din.
3. – NAŠ DOBRI FRA ANTE – Životopis napisao dr. Damić. — Cijena 300.- din.
4. – GLASNIK VJEČNE LJUBAVI – Životopis napisao prof. N. Ivanov. — Cijena 300.- din.
5. – SUVREMENA SLUŽBA VJEČNOSTI – Život i rad o fra Ante Antića. Drugo izdanje. Napisao J. Šimunov. — Cijena 400.- din.
6. – ŽELJAN BOGA – Osobni pristup o. fra Anti Antiću. Napisao J. Šimunov. — Cijena 300.- din
7. – PRED GOSPODINOM – Kratko razmatranje napisao J. Šimunov. — Cijena 300.- din.
8. – UZOR FRANJEVAČKE JEDNOSTAVNOSTI – Osvrt na život o. fra Ante Antića. Napisao J. Šimunov. — Cijena 200.- din.
9. – SREDIŠTE ŽIVOTA – Krist je središte našega života prema poukama o. fra Ante Antića. Napisao J. Šimunov. — Cijena 300.- din.
10. – MOJ BLIŽNJI – Ljubav prema bližnjemu o poukama o. fra A. Antića. Napisao J. Šimunov. — Cijena 400.- din.
11. – ZALJUBLJENIK SAKRAMENTA POMIRENJA – Napisao o. Ladislav Marković. — Cijena 300.- din.
12. – NA IZVORU OBNOVE – Razmatranja o sakramentu pokore. Napisao dr. o. Jerko Šetka. — Cijena 100.- din.
13. – MOJ MAGISTER – Kreposni život i postupci o. Ante Antića I. dio Napisao o. Nikola Gabrić. — Cijena 500.- din.
14. – MOJ MAGISTER – Kreposni život i postupci o. Ante Antića. II. dio. Napisao o. Nikola Gabrić. — Cijena 300.- din.
15. – RASPRAVA O MOLITVI I RAZMATRANJU – Napisao sv. Petar Alkantarski. — Cijena 300.- din.
16. – ČUDESA GOVORE – Napisao dr. A. Olivieri. I. dio. Deset čudesnih ozdravljenja u Lurdu. — Cijena 300.- din.
17. – ČUDESA GOVORE – Napisao dr. A. Olivieri. II. dio. Osam čudesnih ozdravljenja u Lurdu. — Cijena 300.- din.
18. – PISMA SVEĆENIKU I – O. FRA ANTE ANTIĆ — Cijena 400.- din.
19. – PISMA SVEĆENIKU II – O. FRA ANTE ANTIĆ — Cijena 400.- din.
20. – PISMA SVEĆENIKU III – O. FRA ANTE ANTIĆ — Cijena 400.- din.
21. – PISMA SVEĆENIKU IV – O. FRA ANTE ANTIĆ — Cijena 400.- din.

Po iskazu rođakâ fra Ante Antića na desnoj polovici slike, s ulazom iz dvorišta, kuća je u Prvić-Šepurinama, u kojoj se rodio Sluga Božji.

O rođenju u Prvić-Šepurinama imamo i njegovo vlastoručno svjedočanstvo:

Vlastoručna svjedodžba rođenja.

Ja potpisani svjedočim, da sam rođen na 16 travnja 1893 u Prvić-Šepurine, općina Žlarin, od Tome Antić i Jade Vlahov Poslije smrti mog pok. oca, moja je majka prešla na stanje u Žaton kod Šibenika.

U vjeru čega bilježim se

Ante Antić.

Makarska, 22 listopada 1918.

GOD. 17

Glasilo Vi
Sluge Bož
fra Ante

DO
OT